

גנזי המלך

ארבע נוספות

קובץ שבועי בענייני יהדות מהוצאת 349
להזמנת עלונים ולפרסום טל: 0732-776776 03-677779 מופץ בכל הארץ ב-40,000 עותקים

"זאת תהיה תורת המצרע ביום טהרתו והובא אל הכהן"

כח הלשון

מתוך דרשותיו של הרב אמנון יצחק שליט"א

בזה הדבר, דומה לנוטל מתנה יקרת ערך למאד שקיבל תשורה מהמלך ומשתמש בה לבזות את המלך, שבודאי רעתו רבה מאד. וכן הדבר ממש במדבר לשון הרע, שאת הכח האלוקי הנכבד הזה הוא נוטל ומטמא בחטא הלשון ולכן הוא נענש על כך בכל חומר הדין.

דבר נוסף מצינו ב'זוהר הקדוש' (פ' 'מצורע'); 'כל מלה ומלה דצלותא, דאפיק בר נש מפומיה, סלקא לעילא ובקעת רקיעין' עי"ש. וב'נפש החיים' (שער א' פי"ג) הוסיף לבאר; שהאדם בדבורו הוא מעורר את הכח העליון וככל היוצא מפיו יעשה. נמצא שביד האדם לשדד כל מערכות הבריאה והן הדברים האמורים ב'תנא דבי אליהו'; כשאדם מדבר לשון הרע הדברים עולים למעלה ומגיעים עד כסא הכבוד. וממרומי שחקים הרי חיצו חוזרים למטה וגורמים הרס ומות וחורבן. וכדין מיתער ההוא רוח בישא ואיהו עאל לעילא וגרים בהוא איתערו בלישנא בישא; מותא וחברא וקטולא בעלמא. ה' ישמרנו.

המשך בעמ' 2 <<<

הדין. וכן כתב בפשיטות ב'משנת רבי אהרן' (ח"ב דף רל"ט), דהעונש המיוחד החמור על לשה"ר הוא רק כשהזיקו על ידי הלשון ולא אם יפסידו בדרך אחרת, שאז לא יענש בעונש החמור של לשון הרע.

הטעם שהתורה החמירה כל כך בחטא הלשון והטילה עליו עונש כה חמור, יתכן לומר; מפני שהלשון היא מיוחדת מאד במעלתה. וכמ"ש; "ויפח פאפיו נשמת חיים ויהי האדם לנפש חיה" (בראשית' ב ז). וכתב הרמב"ן; 'היא רוח השם הגדול מפיו דעת ותבונה, כי הנופח באפי אחר, מנשמתו יתן בו' וזאת הנפש המשכלת אשר נפחה השם באפיו היתה בו לנפש מדברת' ע"כ. נמצא שכביכול 'רוח השם הגדול' נופחה באדם ונתלבשה בכח הדבור וכמו שתרגם אונקלוס; 'היות באדם לרוח מללא'. הרי שבזה מתבטא כח הנשמה של האדם שנפח בו השם יתברך. ומאחר שבזה טמונה כל מעלתו וחשיבותו של האדם, הרי זה מחייב אותו לנצל את הכח החשוב הזה לטוב ולשמור עליו מכל משמר ולהשתמש בו רק לתורה ולעבודת ה' בקדושה ובטהרה. וכל שפוגם

"זאת תהיה תורת המצרע" תורת המוציא שם רע' (ויק"ר). העונש החמור של נגעים בא על חטא לשון הרע ורכילות. ולא מצינו בתורה בחטאים אחרים, איזה שהוא עונש בדומה לזה, שהעונש מגיע אליו בהדרגה; בתחילה נגעי בתיים, אחר כך נגעי בגדים ולבסוף נגעי עצמו. סבלו של המצורע גדול מאד. ראשית; מובדל הוא מאנשים מרוחק ומנודה מכל, מלבד עצם הסבל מהנגע עצמו, שהוא צער גדול מאד. אולם סבל גדול וקשה שבעתים, הוא העלבון והצער שעליו לצאת מחוץ למחנה ולשבת בדד מכל וכל. מדה כנגד מדה, כנגד מה שבדבורו הביא לפירוד ומחלוקת בין איש לאשתו ובין אדם לחברו כדברי חז"ל. נראה שכל הפרשה הזו אמורה דוקא כשמדבר לשון הרע בפיו. אמנם, אדם שהסב את אותו נזק עצמו לחברו בדרך אחרת, אין חומר החטא שלו בכלל זה, אף שהאדם חייב להזהר לא לפגוע בחברו בשום דרך הן בפיו, הן ברמיזותיו. ומבואר ב'חפץ חיים' כלל א'; שגם במכתב וברמז אסור. אכן חומרו של לשון הרע הוא כשמו, דוקא שדיבר רע בלשונו ואז נענש בחומר

גנזי המלך דברים הטעונים גניזה המלך דברים הטעונים גניזה

>>> המשך מעמ' 1

יתר על כן מצינו בילקוט על הפסוק; **"פִּישׁ צְרוֹת יִצְלַךְ וּבִשְׂבַע לֹא יִנְעַף כֶּף רַע"** ('איוב' ה'ט), **"אמר הקב"ה; "מכל צרות הבאות עליכם, אני יכול להציל אתכם, אבל בלשון הרע הטמן עצמך"** (פ' 'כי תצא'). אם כי אין להעלות על הדעת ח"ו, שאין הקב"ה יכול לשמור את האדם בעל לשון הרע, אבל הכונה כאן שבאופן טבעי מונח בכח הלשון כח הרס כזה, שיכול להרוג ח"ו ולגרום נזק וסבל אף למרחק רב ואז זקוק האדם לשמירה מיוחדת בכדי להנצל מסכנה זו. בעל לשון הרע דבורו מעורר קטרוג גדול מאד למעלה על כל מי שהוא מדבר ואין אפשרות להנצל מזה, אלא בסנגוריא גדולה. וכאשר ירבה בזכויות ויהיה לו סנגוריא גדולה ימנע את השפעת לשון הרע. **והיינו מה שאחז"ל; 'הטמן עצמך'** שלא יהיה מקום לקטרוג. ואם לרעה הדברים כך, על אחת כמה וכמה במדה טובה המרובה ממדת פורענות פי חמש מאות. וכן מצינו שהדיבור הזה פועל גדולות ונצורות וכמו שמצינו בספר 'שופטים' ו' בגדעון, שהיה בדור שפל מאד ובני ישראל נרדפו אז בצורה קשה מאד ע"י מדין **ואז אמר גדעון למלאך ה'; "נִישׁ ה' עִמָּנוּ וְנִלְמָה מִצְּאֲתָנוּ כֵּל זֹאת נֶאֱמָה כֵּל נִפְלְאוֹתָיו"** ('שופטים' ו' יג)? **רש"י; 'פסח היה. אמר לו; "אמש הקרני אבא את ההלל ושמעתי שהיה אומר; "בצאת יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרָיִם"** (תהלים' קיד א) **ועתה נטשנו?! אם צדיקים היו אבותינו, יעשה לנו בזכותם. ואם רשעים היו, כשם שעשה להם נפלאותיו חנם, כן יעשה לנו. "נֶאֱמָה כֵּל נִפְלְאוֹתָיו"**. **"וַיִּפֶן אֵלָיו ה' וַיֹּאמֶר לֹךְ בְּכַתֶּף זֶה וְהוֹשַׁעְתָּ אֶת יִשְׂרָאֵל מִפַּחַּ מִדְּבָר"** ('שופטים' ו' יד). **ופירש רש"י; "וַיִּפֶן אֵלָיו" הקב"ה בעצמו' ולא על ידי מלאך כמו קודם. "לֹךְ בְּכַתֶּף" בכח הזכות הזה שלמדת סנגוריא על בני'. מה נפלא הדבר, עם ישראל נתון במצוקה קשה והסיבה לכך; **"וַיַּעַשׂוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל רַע בְּעֵינֵי ה' וַיִּתְּנֵם ה' בְּיַד מִדְּבָר... וַיִּצַּל יִשְׂרָאֵל מֵאֵד מִפְּנֵי מִדְּבָר"** ('שופטים' ו' 1). אך כאשר קם גדעון שהיה אדם פשוט בתכלית ומעורר זכויותיהם של ישראל, הזכויות של ישראל מתעוררות בכך ולמרות שלא היו מרובות לעומת מה שעשו רע בעיני ה', מכל מקום כשבא אדם מלמטה שבפיו מזכיר ומעורר את הזכויות שלהם, אז מקבלים תוקף רב וזוכים על ידי זה לישועה.**

בדיני המצורע מצינו שהוא חייב להודיע ולהכריז שהוא טמא ובגמ'; **"נְטֵמָא טְמָא יִקְרָא"** ('ויקרא' יג מה) **צריך להודיע צערו לרבים ורבים יבקשו עליו רחמים'** ('שבת' סז). ומכאן למדו דאילן המשיר פירותיו צובע אותו בסיקרא צבע

אדום; **'כי היכי דליחזייה אינשי וליבעו עליה רחמי'**. מה שהמצורע מכריז קבל עם ועדה שהוא מצורע, מלבד מה שהוא מודיע להם שיזהרו מלהתקרב אליו שלא יטמאו, נוסף לכך הרי זו פניה נרגשת לכל הצבור שירחמו עליו להתפלל בעדו.

מכאן למדו חז"ל; בנין אב לכל כיוצא בו וכמו אילן שפירותיו נושרים ממנו בטרם עת, זו פורענות מן השמים. ואף אם הוא עשיר מופלג שיש לו פרדסים וכרמים רבים שכולם מניבים פירות עסיסיים, חוץ מאילן אחד שהוא משיר את פירותיו, מכל מקום עצם הדבר שבאילן אחד הפירות נושרין, הרי זה גילוי של מדת הדין מן השמים ודבר זה צריך לעורר את הרבים לבקש עליו רחמים, שכל מי שעובר ורואה את הצבע האדום ירגיש את כאבו של בעל האילן וישתתף בצערו ויבקש עליו רחמים.

מכאן ניתן ללמוד עד כמה האדם צריך להזהר בכל מוצא שפתיו. ידע עד היכן מגיע כח השפעת דבורו הן לטב והן למוטב. כמו כן יש להתבונן מכאן עד היכן חובתו של האדם להשתתף בצערו של השני, שכל פורענות ח"ו שהוא רואה אצל מי שלא יהיה, הדבר צריך לעורר אצלו כאב והשתתפות בצערו וירבה עליו תפלה ותחנונים כדי שהלה יושע ממצוקתו.

בסוף 'מגילת רות' לאחר שרות ילדה בן; **"וַתֹּאמֶרְנָה הַנָּשִׁים אֶל נְעָמִי בְּרוּךְ ה' אֲשֶׁר לֹא הִשְׁבִּית לָךְ גֹּאֵל הַיּוֹם וַיִּקְרָא שְׁמוֹ בְּיִשְׂרָאֵל..."** ('רות' ד' יד). ובמדרש ביארו טיבה של הברכה; **'מה היום הזה רודה ברקיע, כך יהיה בזרעך, רודה ושלט בישראל לעולם'** (רות רבה ז טו). עוד מגלים לנו חז"ל שברכה זו אכן עמדה והתקיימה; **'אמר רבי חוניא; "מברכותיהן של נשים, לא נתקעקה ביצתו של דוד בימי עתליהו"**.

בימיה של המרשעת עתליה היה קטרוג גדול על בית דוד, שריחפה סכנת כליון על הבית הזה ומי הגן עליו? ברכותיהן של הנשים שבירכו את נעמי. כל הזכויות הגדולות של נעמי ושל רות ולאחר מכן של דוד וביתו, לא היו מספיקות לעמוד כנגד הקטרוג שהיה עליהם. ומה גרם להצלת נצר מזרעו של דוד? הברכות של הנשים שלפני כמה דורות, הן עוררו את הזכויות לאחר דורות ובכך ניצל בית דוד. **(מ'עדני שמואל')**

"זאת תהנה תורת המצרע ביום סְהֻרָתוֹ וְהוּבָא אֵל הַפֶּה" ('ויקרא' יד ב)

במד"ר; 'מעשה ברוכל אחד שהיה מחזר בעיירות הסמוכות לצפורי והיה

מכריז ואומר: "מאן בעי למזבן סם חיים?" ר' ינאי הוה יתיב ופשיט בטרקליניה, א"ל; "תא, סק להכא, זבין לי". א"ל; "לית את צריך ולא כדמותך". אטרח עליה, סליק לגביה, הוציא לו ספר 'תהלים' מכורך, הראה לו פסוק זה: **"מי האיש התפין חיים" "נצר לשונך מרע"**. (תהלים' לד יג-יד)... א"ר ינאי; **"כל מי הייתי קורא מקרא זה ולא הייתי יודע היכן הוא פשוט, עד שבא רוכל זה והודיעני"**. לפיכך משה מזהיר את ישראל: **"זאת תהנה תורת המצרע המוציא רע. עכ"ל"**. ('כלי יקר' 'ויקרא' יד ד). הרוכל עמד באמצע השוק וצעק מי רוצה לקנות חיים? ועזבו כל האנשים את השוק ורצו אליו לקנות החיים. וכי לא ידעו שא"ל לקנות החיים? ועוד אחרי שנתאכזבו ושמעו ממנו שכונתו היא על החיים הרוחניים, היו צריכים לרגום אותו באבנים, שביטל אותם מעבודתם ומלאכתם, שהרי יכלו להרויח כסף באותו הזמן?

אלא כנראה שהאנשים אז היו במדרגה גבוהה כזו, שגם הם הבינו תיכף שכונתו היא על החיים הרוחניים. ומכיון שהם שמעו שבא איש ומציע לפניהם דרך חדשה בעבודת ה', מיד רצו אחריו לשמוע מה בפיו. האנשים האלה לא העריכו את חיי התורה והעוה"ב רק בדמיון, להיפך, חיי התורה היו אצלם החיים האמיתיים וכשהיו מדברים על סתם החיים, כונתם היתה לחיים רוחניים.

וכן מצינו בחז"ל על הפסוק; **"וַנִּסְּ אֶל אֶחָת מִן הַעֲרִים הָאֵל נָחִי"** ('דברים' ד מב). **שאמרו; 'תלמיד שגלה, מגלין רבו עמו. שנאמר; "נחיי" ('ויקרא' יח ה)'**. ובלי תורה ורבו, אין חייו חיים. כי חיי חכמים, חכמה. חז"ל הקדושים הבינו שהביטוי חי, מוסב על חיי התורה. ולכן אין פלא שכשבא הרוכל ואמר שיש לו דרך, איך לקנות חיים, עזב כל אחד את מסחרו והלך לשמוע חידוש בעבודת ה'.

זאת היא בחינה גדולה בשבילנו עד כמה שקועים אנו בהבלי העוה"ז, כי אנשים שמחזיקים את עצמם לחרדים ויראים יכולים לבדוק את עצמם, אם באמצע מסחרם כשבאים להציע להם איזה ענין רוחני, ישימו לב, או לא? זה תלוי במדרגת האדם, אם הוא בן עוה"ב שעיקר החיים הם בעוה"ב, אז יתפנה מכל עניני עוה"ז בשביל עניני העוה"ב, אבל אם הוא בן העוה"ז שהחיים שלו הם בעוה"ז, בודאי לא ישים לב לכך אע"פ שהוא ירא וחרד, מפני שכל היראה שלו היא רק בדמיון. **(דרכי מוסר)**. ■

גנזי המלך דברים הטעונים גניזה גנזי המלך דברים הטעונים גניזה

דבור

חיים אשר נפח הבורא מעצמו באדם והוא חלק אלוהי ממעל. והאדם מזולזל בכח נפלא זה ומורידו לדרגה של פטופטי דברים בעלמא, כפטופטי הצפרים! ממה נובע רבוי השיחה בדברים בטלים חסרי כל תועלת? מאבדן ההערכה לגודל ערכו של הדבור. בזולתנו, אנו מבחינים בנקל בחסרון זה ולעתים מרגיש אני זאת גם בעצמי, **אומר ר' ירוחם**; כיצד ברבוי דברים מאבדים אנו כל כבוד ותפארת לאדם. על מאמר ר' דוסא בן הרקניס בד' דברים שמוציאים את האדם מן העולם וביניהם גם שיחת הילדים ('אבות' ג י) **אומר הרמב"ם בפרושו שם; 'שאלו הדברים מונעין ומבטלין מעלת האדם, עד שיצא מן העולם והוא אבד'**. גוראים דברי הרמב"ם למתבונן, המאבד מעלת האדם, מאבד הכל. ■

הדבור האסור. ג. הדבור המאוס אשר אין בו תועלת לאדם וגם אין בו עברה. בזה כלול למעשה הדבור השגרתי בין בני האדם, על המתרחש בעולם ועל מנהגי בני אדם שונים על מצב בריאותם ומעמדם הכלכלי וכדו'. דבורים אלו נקראו בפי חכמים "שיחה בטלה". למדנו מ"מ מדברי הרמב"ם, שכל דבור שאין בו תועלת נקרא דבור מאוס. ובכלל זה אפילו סקירת אירועים הסטוריים, אם אין בהם תועלת להתבוננות וללמוד מוסר השכל גם אלה נמנים כדברים בטלים ונחשבים למגונים ומאוסים. כח הדבור וענינו נורא עד למאד, שכן בו מתבטאת כל מעלת האדם ויתרונו על הבהמה. **עה"פ; "ניהי האדם לנפש חיה" (בראשית' ב ז), אומר התרגום; 'לרוח ממללא'**. מכאן שהדבור בא מנשמת

מה בין דבור לבין פטופט?

"ולקח למטהר שתי צפרים חיות טהרות" (ויקרא' יד ד)
'לפי שנגעים באין על לשה"ר (ערכין' טו) שהוא מעשה פטופטי דברים, לפיכך הוזקקו לטהרתו, צפרים שמפטפטין תמיד בצפצופה קול' (רש"י).
 דיבור חסר תועלת, אומר המשגיח ר' ירוחם ממיר בספרו 'דעת תורה', נקרא דבור נמאס. דבר זה למדנו מפירוש הרמב"ם על המשנה; **'שמעון בנו אומר: "כל מי גדלתי בין החכמים ולא מצאתי לגוף טוב אלא שתיקה"' (אבות' א יז).** בפירושו מונה הרמב"ם חמשה סוגי דבור ואלו שלשת הראשונים; א. הדבור שיש בו מצוה, כגון: קריאת התורה ולמודה. ב.

שחוק

ויעשהו. וכ"כ למה? לפי שכמו שכל מציאות הזהירות תלוי בשימת הלב על הדבר, כן כל עצמו של השחוק אינו אלא מסיר הלב מן המחשבות הישירות והעיוניות. ונמצא שלא יבואו הרהורי היראה בלבו כלל". (פרק ה). עוד כתב שם; "כי הנה השחוק הוא מאבד את לב האדם, שכבר אין הטעם והדעה מושלת בו. והרי הוא כשכור, או שוטה, אשר א"א לתת להם ערמה, או להנהיגם, כי אינם מקבלים הנהגה". ב'ארחות חיים' לה'רא"ש' (אות מ) כתב; 'אל תנהג עצמך בקלות ראש ויהיה מורא שמים עליך'. העצה נגד קלות ראש היא כובד ראש, שהראש יהיה טעון ומלא על כל גדותיו. ואחת היא הממלאת כל פינות האדם, התורה הקדושה. ■

ובכתובים. אבל בעלי קרין אסורים'. ('ברכות' כב). וברש"י שם; **'מכאן אמרו: כל הטמאים מותרים בתורה, שאף הם יכולים להיות באימה וברתת, אבל בעל קרי אינו אלא מתוך קלות ראש וזחות הדעת'**. למדנו מכאן שקלות ראש היא ההיפך מאימה ויראה. חז"ל אמרו; **"שחוק נקלות ראש, מהגילין לערנה" (אבות' ג יג).** ובעל 'מסילת ישרים' כתב; **'כי אע"פ שהמורה היא הערוה אצל כל בן דת ולבו ירא מקרוב אליה, מכה הציור שכבר נצטייר בשכלו מאמיתת גודל פשעה ורוב ענשה. הנה, השחוק וקלות ראש ממשיכים אותו מעט מעט ומקרבים אותו הלוך וקרוב שתהיה יראה סרה מעליו מעט מעט, מדרגה אחר מדרגה, עד שיגיע אל העון עצמו**

שחוק וקלות ראש מהוים סתירה לתורה וליראה
"ואיש כי תצא ממנו שכבת זרע" (ויקרא' טו טז)
 טומאת קרי, למרות שהיא הקלה שבטומאות, מ"מ, אומר הר' ירוחם צ"ל בספרו 'דעת תורה', בדבר אחד המורה היא מכולן; כל הטמאים מותרין בדברי תורה ובעל קרי אסור. והדברים מבוארים בגמרא; **"והודעתם לקנייה ולקניי קנייה" (דברים' ד ט) וכתוב בתריה; "יום אשר עמדת לפני ה' אלקיך בחרב" (דברים' ד י), מה להלן באימה וביראה ברתת ובזיע, אף כאן, באימה וביראה ברתת ובזיע. מכאן אמרו; הזבים והמצורעים ובאין על גדות מותרים לקרות בתורה ובנביאים**

עכו אודיטוריום עכו גבורי ישראל 24 ביום ראשון ו' ניסן 10/04/11
 השערים יפתחו ב' 20:00 תחילת התוכנית 20:30 כניסה 10 שקל

אשקלון מתנס וולדנברג עקב גרופר 15 ביום שני ז' ניסן 11/04/11
 השערים יפתחו ב' 20:00 תחילת התוכנית 20:30 כניסה 10 שקל

© כל הזכויות שמורות לארגון "שופר" ההרצאות מאובטחות

שידור חי באתר 'שופר' WWW.SHOFAR.NET

פרשת 'מצורע'

"משפיל גאים. ומגפיה שפלים"

מי הם השפלים הללו?

"זאת תקנה תורת המצורע" (ויקרא)

(יד ב)

האדמו"ר רבי שמואל מסוכצ'וב בעל 'שם משמואל', מפרש את הכתוב שלפנינו בדרך החסידות והמוסר; תחושת ההכנעה, שבה שרוי המצורע עקב מחלתו המכאיבה והמדכאת, תהיה תורת החיים שלו כל ימיו ותדבק בו גם אחרי שיתרפא מחליו. הוא שדרשו חז"ל; "תקנה", בהוויתה תהא. כלומר; הרגשותו העגומה של המצורע, המדוכא ביסורים קשים, תלווהו כל ימי חייו ותביא למהפכה גמורה ביחסיו עם הבריות. ומי שלקה לפני כן במידת הגאווה וההתנשאות, יהיה מעתה שפל רוח וענוותן כלפי כל אדם.

אומר; חז"ל הורו לנו, ש'מצוות צריכות כונה' (ברכות יג). ואכן, הכונה המתלווה למצוה מעלה את ערכה ומביאה לקיום מצוות נוספות. אך ראוי לזכור, שהכונה טובה ורצויה לכל מצוה, פרט לענוה. כי כונה בענוה, אינה, אלא גאווה.

אם כבר נתרפא, הרי חזקה עליו שכבר חזר בתשובה וכבר השפיל עצמו. ולמה אפוא אומרים לו שוב; "ישפיל את עצמו"? ברם; ההכנעה האמיתית של האדם באה מתוך התבוננות בגדלות הבורא ובאפסיותו של האדם. אולם, יש עוד סוג של הכנעה, הבאה מחמת יסורים של חולי, או עניות, שאז נשבר לבו של אדם והוא נכנע. הכנעה כזו, אף שהיא נוטלת את הגאווה מן האדם, בכל זאת אין לה ערך אמיתי, משום שיש מקום להניח כי עם הסתלקות היסורים, ישוב מיד להיות גס רוח. אמנם נכון הוא, שמחמת היסורים והבזיונות של הנגע נעשה המצורע נכנע וחזר בתשובה עד שהנגע נרפא, אך בכל זאת אין די בהכנעה כזו כדי שיעשה טהור באמת. לכן דורשים ממנו: "ישפיל את עצמו", שילמד גם עתה, לאחר שכבר נרפא, להגיע לידי הכנעה אמיתית, זו שבאה מתוך התבוננות בגדלות הבורא ולא מחמת יסורים. (הגה"ק בעל 'אבני נזר' מסוכטשוב)

שפלות והכנעה, אין פירושו שיהא הגוף כפוף ושחוח, אלא שיהא בו שברון רוחני פנימי, גם כאשר הגוף זקוף ועומד. כדרך שמפרש הבעש"ט זצ"ל; 'נפל קומה לפניך תשתתנה' (סדור תפלה), להשתחוות לפניך גם בקומה זקופה. לפיכך מצוה התורה להביא עץ ארז, לבל יחשוב החוטא כי דורשים ממנו בעיקר שיכפוף וישפיל קומתו, אלא אפילו בעמדו זקוף כארז, יהא שפל ושחוח בקרבו פנימה, כאזוב. ('אבני אזל')

"נאם דל הוא נאין ידו משנת" (ויקרא יד כא)

ב'מעשי למלך' מסופר: שפעם אחת התלוננה רעיתו של ה'חפץ חיים', מדוע צריכים הם הילדים ללבוש גם בחג את בגדיהם הישנים, בעוד שבני השכן ממול

אם הבריות באים ביזמתם וברצונם הטוב אל הרבנים ואל המוכיחים בשער, כדי לבקש תרופה רוחנית לכל חטא ועון, מה טוב ומה נעים. אך בשעה שהמוני העם מתרשלים בכך ואינם משכימים לפתחו של הרב והמגיד, אסור לו לרועה הרוחני לטמון את ראשו בחול ולומר; לא ראיתי ולא שמעתי. כי מנהיג רוחני ראוי לשמו, אינו מחכה שאנשים הזקוקים לעזרה יבואו אליו, אלא הוא יורד אל העם בכל עת ובכל שעה. ופעמים אף יוצא "אל מחוץ למחנה" ומבקר במקומות מפוקפקים מבחינה מוסרית, כדי להשיב לב בנים ותועים לאביהם שבשמים. ('פרפראות לתורה')

"נעץ אָרְזוּ וְשָׁנִי תוֹלַעַת נְאֻזְבִּי"

(ויקרא יד ד)

רש"י מסביר ענין זה ע"פ חז"ל;

"נעץ אָרְזוּ", לפי שהנגעים באים על גסות הרוח. "ושָׁנִי תוֹלַעַת נְאֻזְבִּי" מה תקנתו ויתרפא? ישפיל עצמו מגאותו כתולעת וכאזוב. לפי הסבר זה, נצטוו המיטהר לקחת שני הפכים: א. "עץ אָרְזוּ", המסמל את החטא, שבגללו נענש בצרעת. ב. "שָׁנִי תוֹלַעַת נְאֻזְבִּי", המסמלים את החזרה בתשובה, שהביאה לריפוי מחוליו. לדעת בעל 'חידושי הרי"ם' צריך לפעמים האדם לכפר על עניות ושפלות רוח פגומות ופסולות. כאשר עני מרוד מבקש עזרה מן הזולת והלה משיב לו בהצטנעות מתחסדת; "מה אני ומי אני, שאנשים יפנו לעזרתי ויסמכו על הטובות שלי?". זוהי ענוה פסולה וצריכים כפרה עליה. וכאשר אדם נדרש לפעול בעוז רוח בענין של כבוד שמים והוא מתעטף באצטלה של ענוה וצניעות ומשיב לפונים אליו: "מה ערכי ומה מעמדי בעיני הבריות, שאתיצב קבל עם ועדה כמוכיה בשער". אף זו ענוה פגומה ופסולה, שאינה טובה מן הגאווה והיהירות. לכן ציותה תורה על המצורע המיטהר לקחת "עץ אָרְזוּ וְשָׁנִי תוֹלַעַת נְאֻזְבִּי", כדי לסמל את הפגם הטמון במידת הגאווה ובמידת הענוה המתחסדת, שאינן נובעות ממקור טהור וראוי לו לאדם שיתרחק מהן כל הימים.

הצדיק ר' מנחם מנדל מקוצק היה

"נִצָּא הִפְתָּן אֶל מַחוּץ לַמַּחֲנֶה"

(ויקרא יד ג)

כמה פרשנים עומדים על כפל דברים שאנו מוצאים בפתח פרשת 'מצורע' בתיאור המפגש שבין הכהן המטהר למצורע המיטהר על ידו. בתחילה נאמר; "זאת תקנה תורת המצורע ביום שקרתו והובא אל הפתח" (ויקרא יד ב). ואח"כ נאמר; "נִצָּא הִפְתָּן אֶל מַחוּץ לַמַּחֲנֶה וְנָקָה הִפְתָּן וְהָנָה נִרְפָּא נִגַע הַצָּרַעַת מִן הַצָּרוּעַ" (ויקרא יד ג). נשאלת השאלה; אם המצורע כבר הובא אל הכהן "ביום שקרתו", לשם מה צריך הכהן לצאת "אל מחוץ למחנה", למקום מושב המצורע? אלא אומרים חז"ל; מלשון הכתוב בפתח פרשתנו אנו עשויים ללמוד מוסר השכל לא רק לגבי המצורע, אלא לגבי כל מחלה הפוקדת את האדם בחיים. כשם שהחולה צריך לעשות כל מה שאפשר כדי להתרפא מחוליו, כך מחויב הרופא להשתדל למען החולה בכל האמצעים שברשותו. כרגיל, מוטלת היוזמה על החולה ועליו לבוא אל הרופא המטפל, אם בכחו ואם בעזרת אחרים. אך בשעה שהחולה משתהה לבוא אצל הרופא, מסיבה זו, או אחרת, אסור לו לרופא להשאר אדיש לגורלו, אלא עליו לצאת אל החולה ולהמציא לו מזור ותרופה ואז יקוים בו; "וְנָקָה הִפְתָּן וְהָנָה נִרְפָּא נִגַע הַצָּרַעַת מִן הַצָּרוּעַ". ואם ברפואת הגוף כן, ברפואת הנפש על אחת כמה וכמה.

גנזי המלך דברים הטעונים גניזה גנזי המלך דברים הטעונים גניזה

לשבות שבת בפולנאה, כשהוא נוסע במרכבה מהודרת. היה שם אחד בעל מחלוקת, שהלך וריגן אחרי הבעש"ט שהוא נוהג בגדלות ורחבות. **נענה הבעש"ט ואמר:** "משל למה הדבר דומה? למלך שחפש אחרי סם רפואה מיוחד שיש בו כדי לחיות לעולם. בא חכם אחד ונתן לו סם רפואה, שיתרחק מן הגאווה וינהג בענוה. מיד החל המלך לנהוג ענוה, עד כדי כך שהיה מהלך ברגל אחרי המרכבה המלכותית. אך ככל שהרבה לנהוג בענוה, הלכה וגברה גאותו יותר ויותר. **באמרו:** 'הביטו וראו. הרי אני מלך גדול ועם כל זה הנני ענו'. עד בא החכם והסביר לו, שלא לזה נתכוין, אלא שיעלה וישב בתוך המרכבה המלכותית ויהיה ענו בלבו פנימה. אמנם ענוה זו תעלה לו ביותר קושי, אך תהיה זו ענוה אמיתית. ('צפנת פענח')

הר' בונים מפשיסחא זצ"ל היה מפרש; 'משפיל גאים. ומגביה שפלים' ('סדור תפלה'). **והלא קשה;** לשם מה יש להגביה את השפלים? הן מוטב להם בשפלותם, שהרי מעלה היא זו! **ברם;** השי"ת מגביה את השפלים האמיתיים, מפני שאם הגיעו לידי שפלות אמיתית, חזקה עליהם שישארו בשפלות זו אפילו לאחר שיגביהו אותם. ■

דבריהם היא, שהתורה מכפרת על כל מה שמכפרים הקרבנות. הוא הדין לדברי **הכתוב שלפנינו; "זאת התורה לכל נגע הצרעת"**, העיסוק בתורה, הוא תרופה בדוקה לכל נגע ומחלה, הפוקדים את האדם.

הצדיק רבי רפאל מברשד, גדול תלמידיו של רבי פנחס מקוריץ, היה אומר: לאחר מאה ועשרים שנה אוכל להצטדק בעולם האמת על כל החטאים והעונות שלי, חוץ מחטא הגאווה. **כאשר ישאלוני בב"ד של מעלה;** "האם עסקת בקביעות בתורה?" **אשיב לשואלים;** "הייתי עם הארץ ולא ירדתי לעמקה של תורה". **ועל השאלה;** "האם הסתפקת במועט ולא נמנעת מלענות גופך בסגופים?" **תהא תשובתי;** "חלש ורפה אונים הייתי וכחי לא עמד לי להרבות בסגופי הגוף, כמנהג חסידים מובהקים". **ואם יטענו כנגדי;** "האמנם פיזרת חלק הגון מכספך ומרכושך למעשי צדקה?" **אומר בשפה רפה;** "עני ורש הייתי כל ימי". **אז יטיחו לעומתי בב"ד של מעלה;** "אם אמת הדבר, שהיית עם הארץ, חלש בגופך וגם עני מרוד, על מה התגאית כ"כ בעולם התחתון?" **"על שאלה זו" קרא רבי רפאל בהתרגשות** "לא תהיה בפי כל תשובה". **מעשה בבעש"ט זצ"ל;** שבא פעם

זוכים לקבל בגדים חדשים? השיב ע"כ ה'חפץ חיים'; "אנו הלא זכינו שעזר לנו ה' ואנו בני תורה ומגדלים את בנינו לתורה, על זאת עלינו להודות ולהלל לה' יתברך. לא כך שכננו. הוא עצמו אינו בן תורה וגם לא חנננו ה' בבנים בעלי כשרון. שורת הדין נותנת אפוא שלכל הפחות נתן לו היכולת להלביש את בניו בבגדים חדשים ליום טוב".

כל נגע הצרעת" ('ויקרא' יד נד)

מעיר בעל 'דגל מחנה אפרים' (נכדו של הבעש"ט); **חז"ל אמרו;** **הש בראשו, יעסוק בתורה. הש בגרונו, יעסוק בתורה. הש במעיו, יעסוק בתורה. הש בכל גופו, יעסוק בתורה.** ('עירובין' נד). וכ"כ למה? שלפי אמונת חכמים, המחלות השונות באות על האדם כעונש על חטאיו. וכאשר אדם מרבה לעסוק בתורה, זכות התורה עומדת לו לכפר על כל חטאיו וממילא מתרפא מחוליו. כשם שנאמר בפרשת 'צו'; **"זאת התורה לעלה למנקה ולחטאת ולנאשם"** ('ויקרא' ז לז). **וחז"ל אמרו ע"כ;** **"כל העוסק בתורה, אינו צריך; לא לעולה. ולא הטאת. ולא מנחה. ולא אשם"** ('מנחות' קי). וכונת

כ - 45 ₪ למשפחה
* זוג הורים + ילדים
עד גיל 22 ללא הגבלה

שיר שי
סוכנות לביטוח בע"מ

שופר-בריאות

בריאות חובה לכל המשפחה

חברת שופר ניוז פועלת באופן שוטף למען שיפור רווחת הציבור. בחודשים האחרונים הושקעו מאמצים במציאת תשובה ביטוחית הולמת לצרכי הציבור בביטוח בריאות. חוק ביטוח הבריאות הממלכתי וכן הביטוחים המשלימים של קופות החולים, משאירים חלל המאלץ רבים מאיתנו לחפש ביטוח רפואי נוסף, המכסה גם השתלות ותרופות שאינן בסל הבריאות.

חברת **שופר ניוז**, בליווי מומחים מתחום הביטוח, ריכזה ובדקה הצעות של מספר חברות ביטוח מהמובילות בשוק ולאחר מו"מ בחרה וקובלה תנאים מועדפים הן ברמת הכיסוי והן ברמת התערפים באמצעות סוכנות הביטוח **שיר שי סוכנות לביטוח**.

לרכישת הביטוח למשפחה + הרחבות יש לפנות לסוכנות הביטוח בטל. *9001 חברת שופר ניוז פועלת ותמשיך לפעול למען רווחת הציבור.

המחיר המדויק יקבע בהתאם לגיל. התנאים המלאים והמחייבים הינם אלה המפורטים בתנאי הפוליסה ו/או כתב השירות.

סדר פסח תימני / ספרדי לצפייה

במחיר 10 ₪

להשיג ב"שופר"

03-677779

סדר פסח תימני
כל הרכיבים שמורו
"שופר" - יצא לאור למכירת יחידות. יחיד המחיר 10 ₪. כולל 27 דקות.
טל: 03-677779 | דוא"ר: info@shofar.net | אתר: www.shofar.net

סדר פסח ספרדי
כל הרכיבים שמורו
"שופר" - יצא לאור למכירת יחידות. יחיד המחיר 10 ₪. כולל 27 דקות.
טל: 03-677779 | דוא"ר: info@shofar.net | אתר: www.shofar.net

הרוצה להקדיש בפני עדים את רכושו לצדקה ומת, מה הדין?

שאלה: אשה שסבלה ממחלת לב ומהלכת בשוק והביעה את רצונה לפני עדים שהיתה רוצה להקדיש את ביתה למטרות צדקה ומתה, אם יש חיוב על היורשים לקיים דבריה?

תשובה: [שו"ת ציץ אליעזר ח"ח עמוד רכח – רכ"ט סימן ל"ט] עובדא הוה באשה שנפטרה והשאירה בית ובאו עדים והעידו כי האשה הביעה בפניהם את רצונה שהיתה רוצה להקדיש את ביתה למטרות צדקה ופירטה לפניהם כי בדעתה לסדר מקודם, הטעון עוד סידור, בטאבו ואח"כ לסדר ההקדש כחק. את הדברים האלה אמרה לפניהם כשהיתה מהלכת עוד בחוץ כאחד מבני אדם הבריאים. ואחרים אמרו ששמעו מפיה (שלא בשעת אמירת דבריה כ"א בפעמים אחרות) שהיתה חוששת ממחלה שיש לה בגופה, כי סבלה על הלב ופחדה תמיד לשמא תמות פתאום. אחד מן הדיינים חיוה דעתו שיש לחייב את היורשים לקיים משאלתה ולהקדיש את ביתה כד"ת; **מדין** אמירתו לגבוה כמסירתו להדיוט. **וכן מדין**; אמירה לצדקה שיש בזה משום נדר. **וגם לרבות מדין**; מצוה מחמת מיתה שמהני באמירה בלבד, בהיות שתמיד פחדה שמא תמות פתאום ממחלה שיש לה בגופה. **וצדק לכאורה**. אך לאחר העיון נלפענ"ד דאין לחייב בנידוננו את היורשים להקדיש את הבית. ואין בכדי אחיזה להנימוקים האמורים על כגון נידוננו וכדיבואר.

ראשית; באמירה לצדקה ואפילו בנשבע, או נדר, ישנם הרבה מהפוסקים דס"ל דאם מת ולא נתן, יורשיו פטורין ואין בזה משום מצוה לקיים דברי המת, משום דנדר ושבועה אינו עושה קנין. ולא אמרינן אמירה לגבוה כמסירה להקדש, אלא בקדושת הגוף 'או בקדושת בדק הבית. אבל נודר לעניים, אינו כמסירה. ובזמנינו אין לא הקדש כקדושת הגוף ולא כקדושת בדק הבית. עיין מכל זה בחו"מ סי' רנ"ב סעיף ב' ברמ"א ובקצוה"ה סק"ה. וכן בקצוה"ה בס"י ר"צ סק"ג וכמו"כ גם ברמ"א בס"י רי"ב סעיף ז', וכן גם במחבר שם בסעיף ח' ופ"ת סק"ט עיי"ש. והדברים ארוכים. וא"כ יכולים היורשים לטעון קיים לי והמה הנקראים מוחזקים בזה וכדנפסק בדומה לזה ביו"ד סי' רנ"ט סעי' ה' דמי שהקדיש דבר בלשון שמוספקים בו ומת, שאין לידע כוונתו נקראו היורשים מוחזקים וכו' עיי"ש. וכן בט"ז שם סק"ח וש"ך סק"י ופ"ת סק"י

עיי"ש ואכמ"ל. [ובנוגע לגבי הנודר בעצמו יעוין עוד ביו"ד סי' רנ"ח סעי' ו' ופ"ת סק"ז וסעיף י"ג ופ"ת ס"ק ט"ו – ובחדושי רע"ק שם עיי"ש ואכמ"ל].

שנית; מצוה מחמת מיתה, נקרא רק בשכיב מרע המוטל על ערש דוי ולא מי שיש לו מחלה שמתירא ממנה שמא ימות פתאום, אבל הוא מהלך בחוץ. וכדמצינו כתוב בב"י בטור חו"מ סי' ר"ג מחודש ט"ז בשם תשובת הרשב"א **שכתב**; דחולה שמתירא שמא ימות פתאום ומהלך בחוץ כשאר כל אדם, לא נקרא מצוה מחמת מיתה וצריך קנין דבמהלך על רגלו לא תקנו ע"ש. ויעוין גם בספר 'משפטי עזיאל' חחו"מ סי' ל"ו דאחרי שהאריך בבירור דין מצוה מחמת מיתה העלה ג"כ דמצוה מחמת מיתה אינו אלא בשכיב מרע שהוא מוטל על ערש דוי או במסוכן היינו; שקפצה עליו החולי והכביד חליו, אבל חולה המתהלך ברגליו אע"פ שמחלתו מסוכנת ומתירא שימות פתאום, אין לו תקנה לצוות אלא להקנות במתנת בריא בדרכי קנין עיי"ש. וא"כ אין לתת בנידוננו לדברי האשה כדן מצוה מחמת מיתה. כמו כן יעוין בחו"מ בס"י ר"נ סעי' ז' שנפסק דמצוה מחמת מיתה נקרא כשמתאונן על מיתתו ובנידוננו לא אמרו העדים שהתאוננה בפניהם על כך שחוששת למיתתה. וא"כ אין לו דין של מצוה מחמת מיתה.

שלישית; והוא העיקר העולה על כולנה. דדין אמירה שנוכל לתת לו כה של אמירה לגבוה, או כה של נדר, או כה של מצוה מחמת מיתה, הוא דוקא כשהאמירה היא בלשון ודאית, **כגון שאומר**; אני מקדיש וכדומה לזה. אבל לא כן כשרק מגלה דעתו בלשון של "יש לי רצון" או של "שהיה רוצה להקדיש" כי לשון זה כשלעצמו יש בו משום הוכחה הפכית כאילו שמגלה בזה שאבל כעת עוד איננו מקדיש בפועל ורק חושב על כך לעשות בכזאת בזמן הכושר והוא אפוא כשטר ששוברו בצידו ועל כן בכל כגון דא כל עוד שלא הוציא לפועל כפי שגילה רצונו, מאיזה עיכובים שהם, אין עוד כל אמירה או כל נדר או מצוה מחמת מיתה עבור ההקדש.

וכזאת הרי היה בנידוננו, שהאשה רק גילתה דעתה בלשון של "יש רצונה" ושהיתה רוצה לעשות כל הסידורים בכדי להקדיש. וא"כ כל עוד שלא עשתה הסידורים מאיזה סיבות שהם ולא

הקדישה כפי שרצתה אין עוד לפנינו שום אמירה שהיא להקדש (ראיה נוספת שעוד לא גמרה בדעתה להקדיש מזה שלא מצאה לנחוץ עדנה, לפרט למי ולאיזה מטרה רצונה להקדיש את ביתה.

הוכחה מפורשת לדברינו האמורים מצאתי בספר שו"ת 'יכין ובוועז' ח"ב סי' ל"ו. ומובא מדבריו בקצרה גם בעיקרי הד"ט על יו"ד ה' צדקה סי' כ"ז ס"ק מ"ח, דפסק שם, דמי שצוה ואמר לב' תהיו עדי צוואתי שרצוני לתת מנכסי כו"כ להקדש וכו"כ לפלוני ומת, אין בצוואתו ממש, כי לא צוה לתת להקדש או להקדיש ע"ש. הרי דכל עוד שלא צוה לתת או להקדיש אע"פ שגילה על רצונו לתת אין בצוואתו ממש. ובגוף דברי ה'יכין ובוועז' שם, מוסבר הדבר ביתר הרחבה וכותב שם; שלכן אין בצוואתו ממש, מפני שדברי השטר הם סיפור דברים בעלמא ומגלה דעתו שרוצה לתת, מכיון שלא בא בשטר לשון יורה על הנתינה בהדיא, אלא שרצונו לתת, והוא לא נתן בלשון שיועיל ע"ש.

וה"נ איפוא בדיוק גם בנידוננו בהדברים שבע"פ שהאשה דיברה בזה (והוא עוד במבש"כ מההוא דשטר), האשה לא ציוותה ולא גילתה דעתה לפני העדים לתת להקדש, או להקדיש, אלא הביעה בפניהם את רצונה הטוב בלבד "שהיתה רוצה להקדיש" (ואפ"י זה לא כתבה בשטר לזכרון קיים אלא אמרה בע"פ בלבד), א"כ הרי זה רק סיפור דברים בעלמא ואין בזה ממש, וכדברי ה'יכין ובוועז'.

ולמה שהזכרנו; דבהיות, דלפי דברי העדים גילתה האשה את דרך אופן ההקדשה שיש ברצונה לעשות והוא לסדר הענינים בטאבו ולאחר מכן לסדר ההקדש. א"כ הרי"ז כגילוי נגדי מפורש שהא כל עוד שלא תסדר בכזאת לא יחול עדנה, שום שם חלות של הקדש, או חיוב לכך, על הבית. מצינו להמבי"ט ז"ל שכותב נמי בדומה לזה, דבהגהות 'בית לחם יהודה' ועל יו"ד סי' רנ"ה סעי' י"ג כותב בשם המבי"ט: דאדם שנמצא בביתו אחר מותו כתב שהיה מקדיש בית פלוני אפ"י שכתב בכתב שמקדישה מעכשיו אפשר שאין כוונתו אלא לכשימסור הכתב ביד הגזברים וכל עוד שלא מסר לא חל ההקדש ע"ש.

ועיניתי בגוף דברי המבי"ט, והיא לו בתשובותיו בח"ב סי' צ"ט. וראיתי שמוסיף להסביר את דבריו בזה, משום דאע"ג דבאמירה בעלמא הוא הקדש כמסירה

גנזי המלך דברים הטעונים גניזה גנזי המלך דברים הטעונים גניזה

>>> המשך מעמ' 6

להדיט וכבר אמר בשעת הכתיבה שהיה מקדיש אותה, כיון שרצה לכתוב כתב ולהניחה בידו מגלה בדעתו כי מה שאמר שהיה מקדיש היה כדי שיכתבו דבריו ויותן הכתב בידו לכשירצה למוסרה. אז יחול ההקדש, לא שתהיה קדש באמירה זו שכתב, כי לא אמר אלא כדי שיכתב ותהיה בידו, ע"ש ביתר אריכות. וא"כ ה"נ נאמר גם בנידוננו דבאופן לשון אמירתה של האשה בכנ"ל גילתה את דעתה שאין רצונה שיהיה הקדש באמירתה זאת, אלא אחרי שיכתב ויחתם כפי שחשבה לעשות ואז רק אז תעשה ותסדר את ההקדש. **מכל האמור נלענ"ד ברור: שאין לחייב ואין כל חיוב על היורשים להקדיש את הבית שירשו מאמם.** ■

כזה דאה וקדש

"יקב ירושלים - אני בעצמי ביקרתי שמה. איזה יין משובח. הכל על פי דיני תורה.

כל מיני חומרות יש שם. כל הפועלים כולם יראי שמיים כשרים, אין בהם מחלל שבת אחד...

לכן תקנו רק יקב ירושלים שיש עליו חתמת 'בהשגחת בר"צ בית יוסף'

מתוך שיעורי הסטעיני של מרן גדול ישראל הרב"ג הרב עובדיה יוסף שליט"א בנושא ארבע מסות לילוי הסדר מוצע"ק פרישת מנווע דתשס"ח

יקב ירושלים, רח' התוצרת 71, א.ת. ערות ירושלים ■ לחשיג ברשתות המוכרות ■ מוקד הוענת ארצי: 050-4153000

קרן ישמה משה

שבת הגדול

י"ב ניסן תשע"א 16.4.11

במלון גולדן טאוור אסקלון

בהשתתפות

הרב אבנר קוואס

לפרטים והרשמה: 03-6783030

הרבנות קניבסקי

הרב אבנר קוואס, הרב יצחק פנור, הרבנית ישימה עזרחי ועוד...

לפרטים והרשמה: 03-7169080

פסח עם "אוצרות חיים"

במלון אויה ביהוד

מיום שני עד יום שני י"ד-כ"א ניסן תשע"א

18-25/04/2011 (למנינים) *אפשרות רק לחלק מהנפש

- פעילות עניפה לילדים
- סעודות חג מהודרות
- הרצאות מרתקות
- טיול
- פנסיון מלא

בהשתתפות:

- הרב ישראל נח ברגר שליט"א
- הפייטן דוד שלמה שירו
- ועוד רבנים חשובים, זמרים ואומנים.

החלה
ההרשמה
לקייטנת נשים
בתאריך
19-22/6/2011

לפרטים "אוצרות חיים":

050-3131740 03-6880091

מבצע 3 DVD

ב-10 ש"ח בלבד

ניתן להשיג ב'שופר' רחוב מתתיהו 10 בני ברק

או בטלפון 03-6777779

מצות עלי רות

מצות שמורה רכות

עבודה יד בהכשר בדי"ץ

מהדרין מן המהדרין

במחיר מסובסד 50 ₪ לקילו

עוד לא היה כדבר הזה! טעים כמו לאפה...

להזמנות בכמויות:

054-2080181 054-5965040

במושב יערה בגליל המערבי

שופנות 6 סוויטות יוקרה

עם בריכות שחייה

פרטיות ומבודדות

כולל חדרי סאונה

נוף מרהיב

אטרקציות ועוד...

לפרטים 054-5425530/40
אתר: www.alr.co.il
מייל: 0545425530alr@gmail.com

התקליטור העולמי

לאור הצמאון הרב,

הוחלט לכסות את כל בתי האב בישראל

1,750,000 ש"ח ^{DVD} שיחולקו חינם

ניתן לרכוש מנית זכות בסך 4000 ש"ח בלבד!

להתחלת המבצע אפשרות עד 10 תשלומים

הדיסק כולל בתוכו:

כל ספרי חברותא של הרה"ג יעקב שולביץ שליט"א פרוש ל'תלמוד בבלי'.
כל ספרי הרה"ג אברהם חיים עדס שליט"א: ארבעת המינים, דיני רפואה
בשבת, שמיטה, חנוכה, שבת בתפארתה, דיני דרבנן, פאת זקנך ועוד...

עם ציורים ופוסטרים.
כל ספריו של הרה"ג יעקב לוגסי שליט"א: ברומו של עולם 10 כרכים, עמלנו,
אגרת לבת ישראל, נפשי בשאלתי, ישראל סגולתו, ואני תפילתי, מלמדים,
מראות, משפט, מלאכת ה', בעקבתא דמשיחא, שערי פרנסה...

כל ספרי הרה"ג משה אבגי שליט"א סדרת 'חכמת המצפון' כולל מועדים.

וכל ספרי הכשרות של הרה"ג מרדכי עזרון שליט"א.

בנוסף הספרים: משניות, רמב"ם, טור, שלחן ערוך וחסד לאברהם.

עם סרטי DVD של הרה"ג אמנון יצחק שליט"א והספרים:

עולם התשובה, העיתונאי, הרצל והציונות ועוד.

לתרומות
צלצלו

03-6777779

